

New York 17 januari 2004

Resebrev 28

Atlantöversegling Gran Canaria – Cape Verde - Grenada

29 november – 22 december 2003

Nu är vi på väg till Cape Verdöarna. Det är en spännande känsla att sätta kurs på detta exotiska resmål. Framför oss har vi 777 nm av öppet hav. För att komma loss från vindarna runt ön fick vi en motorgång på ett par timmar och sedan grep passadvinden tag i seglen och förde oss med en god fart söderöver.

Vi startade upp våra tretimmarsvakter och livet ombord började fungera som tidigare även med matpass och sömn. Vi gick efter ett bestämt rullande schema för vakter och matlagning. Frukost klockan nio, lunch klockan ett och middag klockan sex.

Vinden var perfekt och vi surfade fram på vågorna i 8 – 9 knop. En dag fick vi två granna guldmakrillar så vad vi skulle ha till middag löste sig på ett galant sätt. Walter tillagade fisken för det var hans tur att laga middag. Tidvis var det grov sjö så att göra ett pass i pentryt blev ibland lite svettigt. Ibland önskar man sig ett extraben och en extra arm. Kastrullerna hölls på plats med hjälp av najtråd och vi riggade en säkerhetslina vid spisen. En natt landade 8 flygfiskar på däck.

Efter 100 timmar och 777 nm siktade vi ön Sal. Vi hade hela tiden full segelsättning och vår snitffart blev cirka 8 knop. På Kap Verde är det mycket fattigt och i pilotböckerna varnar man för stölder och rån, men olika mellan öarna. Det finns tre ”port of entry” varav Sal är en. Vi kom in i mörker och ankrade upp i hamnen/viken. Det finns en kombinerad breakwater och lastkaj men här får bara lastfartyg lägga till. I viken låg ett tiotal segelbåtar uppankrade och vi droppade vårt ankare intill dem. Det känns konstigt att ankra helt öppet mot väster men här går passadvindarna och dom kommer i huvudsak från öster.

Det är en stor kontrast att komma från det turistiska och glassiga Gran Canaria med sina stora turistanläggningar och till denna karga och fattiga ö Sal. Här finns nästan ingenting. Förutom lastkajen så finns det en liten blygsam lastnings- och lossningsplats för dom små lokala fiskebåtarna där dom fick ligga i kö för att komma till och landa sina fångster. Den används även för andra småbåtar och dingar och det tycks vara byns nöje att stå här och köpa fisk eller att bara titta på. Fisken rensades på plats. Fiskebåtarna var små och öppna och man fiskade med krok. I en del båtar harpunerar man. I huvudsak är det tonfisk och lobster man fiskar. Det

finns några små butiker men det är mycket tunt på hyllorna. Jag har läst någonstans att skall man köpa kött skall man köpa det som har mycket flugor på för det köttet är inte besprutat!!!

För att klarera in fick vi ta en taxi till flygplatsen men det var inte långt för ön är bara 216 kvadratkilometer stor och flygplatsen ligger mitt på. Vi åker genom ett lågt och platt landskap. Det är ett kargt ökenlandskap utan växlighet. Högsta punkten är ett litet berg som är 407 meter högt. Vi åker genom det störta samhället som heter Espargos och strax är vi vid den lilla internationella flygplatsen. Vi bad taxichauffören att vänta för vi hade ingen lokal valuta utan måste växla. Inklareringen gick smidigt och inklaringspersonalen var trevliga och hjälpsamma.

Här är man spansktalande och pengarna heter Escudos. 1000 Escudos är cirka 10€. Nu när vi hade pengar var livet lite enklare igen. Cash is King. I hamnen finns det en telefonautomat men till den behövs telefonkort och det kan bara köpas på flygplatsen vilket vi också gjorde. På flygplatsen passade vi på att använda internet och att ringa hem och tala om att vi kommit fram. Våra mobiltelefoner fungerar inte på Cape Verde och genast saknar vi möjligheten att skicka sms till våra barn, barnbarn och vänner. Det blir också svårare och svårare att förklara vad det lilla landet i norr heter och var det ligger.

Vi stannade till i Espargos och såg oss omkring och det var snart gjort. Det var några bygator och några så kallade butiker med ett enklare sortiment. På ett litet torg i skuggan av några träd satt gubbarna och ledighetskommittén och spelade bräde och kortspel. Vi hittade en liten restaurang och intog dagens middag som var ugnstekt tonfisk med en kryddig tomatsås. Till detta fick vi en jättestor skål med ris blandat med grönsaker. Ägarinnan heter Silvia och vi fick en rolig pratstund med henne. Efter en stunds övertalning fick vi ta ett foto på henne tillsammans med Ulla.

Nu värker pengarna i fickan. När vi checkade in hos harbourmaster tog vi reda på var vi kan köpa lobster. Fiske efter tonfisk och lobster är den viktigaste näringen här. Lobstern går till en liten frysindustri i hamnen och vi gick dit. Vi köpte två stycken på dryga kilot styck för femtio kronor kilot. Det var två granna romhonor med massor av rom på. Här är det tydligen inte förbjudet att plocka upp romhonor. Nu fick vi bråttom att komma ut till Linnea igen för vi var jättesugna. En stor kastrull plockades fram och jag kokade lobsterarna på svenskt vis. Här grillar man dem. Det smakade underbart. Till detta drack vi ett gott italienskt vin som Walter plockade fram ur gömmorna, och som han bunkrat i Italien i somras. Skalen använde jag till att koka en god soppa av som vi avnjöt nästa dag.

Nästa dag seglade vi till en ankarvik en liten bit ifrån. Det var en stor härlig bukt med kristallklart vatten och en fin sandstrand. Här var det helt ödsligt och vi såg bara sand och sand, inte någon civilisation så långt ögat kunde nå. Det låg en äldre segelbåt utan flagg för ankar och vi gick mot henne och droppade vårt ankare cirka femtio meter från henne på fem meters djup och slät sandbotten. Efter en stund visade sig en man i den andra segelbåten och vi tyckte att han blängde konstigt på oss. Vi tänkte inte mer på det och plockade fram våra cyklop och simfötter för nu skulle vi snorkla i det fina vattnet. Plötsligt hörde vi ljud och det var den andra båten som drog upp sitt ankare och gav sig iväg och stannade tvåhundra meter bort där han droppade sitt ankare. Han tyckte att vi lagt oss för nära. Nästa morgon fortsatte vi till sydsidan av ön där vi ankrade upp i ankarviken efter att ha passerat en stor ketchriggad segelbåt som hade strandat och låg på sidan på ett rev. Viken heter Santa Maria och här finns det turism. Det ligger några små hotell och intill ett litet samhälle. Walter undsatte en windsurfare som var på väg att driva till havs. Han hade kämpat i säkert en timma för att

försöka segla tillbaka till stranden men slutade plötsligt sina försök och låg helt stilla på brädan. Walter körde intill honom med gummibåten och bogserade honom till stranden där man hjälptes åt med att släpa iland honom. Han låg länge på stranden innan han tog sig därifrån. Han hade fått kramp i ena benet och kunde inte röra sig. Han fick hjälp med massage av några på stranden. Det var en tysk läkare som var på semester och han tänker sig nog för flera gånger innan han ger sig på windsurfing igen. Vi gick iland och såg bland annat när dom små fiskebåtarna kom in och landade stora Tunafiskar. Landningsplatsen var en stor hög brygga hopplappad med bräddor men glest och på vissa ställen var det stora mellanrum. Uppe på bryggan skar man av huvudena på Tunafiskarna med stora knivar och skar ur bukarna. Fiskarna blödde mycket och vattnet under bryggan färgades rött i det azurblåa vattnet. Vi hittade en liten trevlig restaurang på en liten gata där vi åt middag.

Vinden vred över mot sydost och vi fick inbärning i viken nästa morgon så vi gick tillbaka till Ribeira för att förbereda oss för den stora överseglingen till Grenada. När vi kom in i viken trixade vi in oss mellan de uppankrade båtarna för att komma så långt in i lä som möjligt. Vi hittade en lucka där det guppade en tom vattendunk i ett snöre. Vi tog det för en förtöjning till en liten lokal båt så vi droppade ankaret. När vi vaknade nästa morgon låg den gamla segelbåten från ankarviken alldeles akter om oss. Ombord satt en arg man. Nu hade vi tagit hans ankringsplats också. Jag sa till honom att vi flyttar om en timma vilket han verkade köpa men han satt och såg på oss tills vi flyttade på oss.

Vädret blev tillfälligt sämre med åska och lite regn så vi stannade ytterligare en dag. Vi passade på att fylla på vårt förråd av Lobster. Jag köpte två granna romhonor på cirka 1200 gram styck. Nu hade vi två i "förrådet". Jag kokade dem på vanligt svenskt vis varav den ena intogs till lunch eller var det middag? I viken låg det en amerikansk segelbåt med tre unga tjejer och en kille ombord som hade seglat jorden runt.

Den nionde december spelade vi upp ankaret och seglade mot horisonten i väster och med en waypoint som vi namnade Grenada. Klockan är nio och fyrtiofem på morgonen och vi befinner oss på latitud W25 grader och fick passadvinden i ryggen. Grenada befinner sig 2272 nm framför oss och vi hoppades på bra vindar och med lagom stora vågor från samma håll som vinden kommer ifrån.

Vi gick åter in i tretimmars vaktsystem och livet gick in i ett lugnt tempo med fasta rutiner, det ena dygnet är det andra likt och det är bara vinden, vågorna och maten som skiljer sig. Vinden ligger stadigt som den skall och vi gör god fart. De första 10 nätterna hade vi månsken som några timmar lyste upp himlavalvet annars var det mycket svart och då menar jag svart. Om det var stjärnklart hade man lite att studera och man kunde räkna stjärnfallen.

Mestadels hade vi två spirade försegel på tillsammans 140 kvadratmeter som segelsättning vilket är perfekt i passaden. Vinden kantrade lite varför vi fick följa med för att hålla god fart och sedan kompensera när vinden kantrar åt andra hållet.

Radarn har vi på hela nätterna så vi ser vad som händer runt oss. För det mesta händer ingenting men när vi kommit två tredjedelar kom det tre lastfartyg på raken som korsade vår kurs. Det var troligen båtar som gick från Sydamerika och norrut. Två segelbåtar såg vi som inte hade sina lanternor på. Vi ropade upp dem med de svarade inte så dom sparade troligen även på sina VHF. En av båtarna var mycket nära oss. Man kan undra hur dom vågar.

Vi hade gjort en bra planering av matinköpet och det fanns frys ombord så matsedeln blev varierad och måltiderna var höjdpunkterna på dagen. Vad sägs om Biff med lök, Guldmakrill, Färsk tonfisk, Entrecote med klyftpotatis, kyckling i olika former, pannbiff med lök, pasta i olika former, matjessill med färskpotatis, Kalles kaviar, senapssill, lobster, glass mm mm. Vi hade två mål med lagad mat samt frukost varje dag där var av en av oss hade ansvaret för en måltid varje dag.

När vi kom ombord tyckte vi att arbetsytorna i pentryt var små för att vara på en så stor båt men när vi sjöstuvat inför överseglingen blev det bra med rena ytor ombord och speciellt i pentryt.

Den 16 december var vi halvvägs och vi firade med Lobster och Champagne, entrecote med klyftpotatis och till efterrätt glass. När vi berättade om vår måltid till övriga båtar omkring oss via kortvågsradion fick vi underliga grymtningar på såväl amerikanska som engelska och svenska.

Varje morgon klockan nio på frekvens 8122 hade vi kontakt med en amerikansk båt som också seglade över Atlanten och via kortvågsradion höll igång ett nät. Cirka åtta till tio båtar rapporterade sin position, fart och sitt väder etc och vi kunde prata mellan båtarna efter den gemensamma sändningen. Några båtar plockade ned väderkartor via radion till pc och informerade om kommande väder. Det var skoj att få de olika positionerna som vi la ut på sjökortet och kunde se hur vi seglade inbördes. Den trettonde december ropade en amerikansk båt upp oss på VHF och spelade upp Santa Lucia från en cd. En båt berättade att skepparen en natt hade fått en flygfisk i huvudet, någon hade fångat en stor svärdfisk, två hade skörat segel, någon hade haft mycket vind och besvärlig sjö och sa att dom hade haft Rock'n roll på natten. Göran och Pia hade vi fortlöpande kontakt med. Dom hade seglat direkt från Kanarieöarna och låg några grader högre än oss. Vi låg längst söderut och hade troligen det bästa vädret för många båtar råkade ut för squalls med hårda vindbyar.

Det blev varmare och varmare och den sista halvan behövde vi många nätter bara ha på oss T-shirt och shorts. Vi fick mycket tid över till läsning och att tänka och planera nya äventyr. Ibland fiskade vi och fick napp eller rättare sagt hugg. En dag fick vi två Tonfiskar på cirka sju till åtta kilo styck. Den ena av dem fick vi kämpa i en trekvart med för att få upp för den kämpade väl och vi kunde bara minska farten till fyra fem knop så det var tungt att veva in. Vi fick även Guldmakrill och Bonito. Vi slutade att fiska för vi kunde inte ta hand om mer och vi ville variera matsedeln.

En morgon när det ljusnade märkte vi att underliket lossnat från genuan cirka en och enhalv meter varför vi tog ned seglet och Ulla gjorde ett bra jobb med att sy ihop det igen. Seglet är tjockt och hårt och hon höll på i cirka fyra timmar, sedan höll genuan resten av seglatsen. Ullas högerhand såg efter dagen ut som en gammal gummas södervärkta hand men vi sa att hon varit duktig och då glömde hon handen.

Med renligheten hade vi inga problem för det var en bra kapacitet på watermakern. Vi kunde producera 160 liter per timma när extrageneratoren var igång så vi behövde inte spara på vatten när vi duschade eller använde tvättmaskinen. Vattentanken är på ettusen liter. Det sista dygnet lade watermakern av men det blev inga problem för vi toppade hela tiden för att kunna klara ett dylikt haveri.

Ibland såg vi fåglar, en båt rapporterade att dom fått ombord en utmattad fågel men som ett dygn senare dog. Sprut från några valar såg vi en dag och en stor haj som låg cirka tjugo meter från oss och avvaktade för vi hade ett stort stim av delfiner på andra sidan båten. Delfiner såg vi ofta. Flygfiskar fick vi på däck varje natt och en kväll flög en över sittbrunnen dunsade på rufftaket och i sjön på andra sidan båten.

Allteftersom vi förflyttade oss västerut förändrades dygnet både vad gäller klockan och dagen men vi ställde inte om klockan för att inte förändra våra vaktscheman. Vi använde UTC tid till sjöss. Fast det kändes konstigt att det inte blev ljus förrän klockan halvtio på morgonen.

Vi hade bra vind och sjöförhållande under hela seglatsen och vi gjorde en snabb och bra segling. Den 22 december klockan femton och trettio var vi framme på Grenada. Vi hade seglat över på drygt 13 dygn vilket vi var mycket nöjda med. Motorn hade vi bara använt vid tilläggning och avgång på Cape Verde sedan Gran Canaria utom när vi tog ned och lagade segel. Farten hade varit bra till nittiofem procent och vinden hade legat på mellan tio till tjuguatta knop.

Dagarna till sjöss var helt underbara och vi bara satt och kopplade av medan autopiloten gjorde jobbet. Nätterna var också fina men det var svårt att läsa så tiden användes för det mesta till att tänka och fantisera. Passadvinden är så stabil att man bara behöver justera seglen kanske varannan dag. Lite oftare tvingades vi att använda pekfingret till att justera kursen på autopiloten. Vi hade haft en rolig, trevlig och lyckad översegling med en god stämning ombord.

Vi har nu gjort en översegling och vårt intryck är mycket positivt, Ulla och jag hade aldrig besvär av sjösjuka och intog alla måltider med glädje så nu vet vi att vi även klarar längre etapper och är nu sugna på att göra seglatsen på egen köl med Hokus Pokus.

Då vi nu kommit fram till Grenada och de Västindiska öarna närmar sig slutet på vår långa seglingssäsong. Vi har hunnit med mycket. Vi har seglat i Medelhavet, Svarta Havet och över till Karibien. Totalt har vi i år seglat cirka 7500 nm.

Med varma seglarhälsningar.

Ulla o Mats

